

Lipták Ildikó SZÍVPÖRKÖLT

Kapcsolatunk kezdetén volt egy éjszaka, amit végigcsókolóztunk. Csak néha pihentünk meg, és ezekben a szünetekben úgy kérdeztük egymást, mintha alig lenne időnk megismerni a másikat. Mindent sűrűn csináltunk, nem tudtuk, hogy pár év múlva férj, feleség, apa, anya leszünk.

Faggattalak a kedvenc ételeidről. Nem akartam elhinni, hogy létezik szívporék. Emlékszel? Azt mondtam, az én szívemet alaposan megporékoltad, már csak meg kell enned. Kerested a ruhám alatt – akkor fogtad meg először a mellemet. Először úgy tettél, mintha véletlen lenne. Annyira dobogott a szívem, hogy látni lehetett, amint átdörömböl a mellkasomon. Szinte kézbe lehetett fogni.

Egy ideje nyomasztó álmaim vannak. Mint ma reggel. Mikor fölbredtem, még egy percre odabújtam hozzád, hogy kiélvezzem a békésnek hitt valóságot, ami nem hasonlít az álombélihez. Csak a hangulatára emlékeztem, a kusza képeket kisatírozta az óracsörgés. Beszívtam a reggelre mindig savanykás, de otthonos illatodat, és hallgattam, hogyan kalapál a szíved. Amikor hozzád értem, elhúzódtál; azt hittem, te is álmodsz, és az érintésemmel beköltöztem a történetbe, ezért fogtad menekülőre.

van abban valami bizarr

Reggel még nem, csak később, munka közben jutott eszembe, hogy főzhetnék szívet. Örültem az ötletnek, száz éve nem csináltam már. Pedig mostanra a gyerekek is szeretik, én meg szeretem elkészíteni, bár még soha nem ettem belőle. Imádom kézbe venni a sima, izmos bogycukat. Olyanok, mint a masszív gumicukor. Egyáltalán nem gondolok arra, hogy szegény állatok, meg ilyesmi. Élvezem, hogy olyan könnyen lehet darabolni. Szeretem a hangját, ahogy

finoman szisszen, mikor beleszalad a kés, és szeretlek nézni benneteket, ahogyan örültök, mikor eszitek. Meg hogy olyankor mindig humoros történeteket mesélünk egymásnak. Muszáj, mert mégiscsak van abban valami bizarr, hogy az ember szívet etet a gyerekeivel.

Volt például az a vicc, emlékszel, amelyekben a szívsebész koporsóját egy hatalmas szív kíséretében tolták a krematóriumba. Az egyik kollégája meg hülyére röhögte magát. Az volt a poén, hogy nőgyógyász volt az ürge, és elképzelte a saját koporsóját.

Épp megterítettem, mikor megérkeztél. Korábban jöttél haza. Nem számítottam rá, de megörültem, mert készen volt minden, és arra gondoltam, legalább kicsit kettesben leszünk, míg a fiúk megjönnek az edzésről. Gyorsan ledobtam magamról a kötényt, és kimentem eléd az előszobába. Ahogy átöleltelek, a karodat úgy fontad rám, mintha egyúttal el is tartanál magadtól. Érthető, a pörkölt szaga átította a hajamat, a bőrömet, a ruhámat. Megkérdeztem, hogyhogy sikerült hamarabb eljőnnöd, te háttal állva válaszoltál, és olyan halkán, hogy nem értettem, mit mondasz. Elkezdtem mesélni, milyen idióta álmom volt reggel, de nem hallgattál végig, cipőstül indultál a nappaliba, pedig hányszor kioktattad a gyerekeket, mennyi szarság ragad az utcán az ember talpára. Leültél a karosszékbe, és kérted, üljek le én is. A nézésedtől kiszaladt a vér a tagjaimból. Azt hittem, azt mondod majd, hogy meghalt az anyád. Vagy az enyém. Vagy nem is ők, hanem, úristen, valamelyik gyerekkel történt valami.

Beszélni kezdted, nagyon halkán, de egy pillanat szünetet sem hagyva, mint aki levegőt sem vesz, én pedig egy darabig próbáltam követni, de hamar elvesztettem a fonalat. Csak ültem veled szemben, és már rég nem hallottam, mit mondasz, mert a szavak helyett száraz homok hullott a fogaid közül. Először csak lassan pergett, majd egyre gyorsult, végül már ömlött, és betöltötte a szobát. Eltűnt benne minden, nem láttam semmit, csak téged, ahogy okádod a földet, és tudtam, hogy eltemet minket a tizenkilenc évünkkel együtt, és nem akartam, hogy így legyen, ezért lökdöstelek kifelé. Te meg mondtad, hogy ne csináld ezt, kérlek, s én válaszoltam valamit, de magam sem értettem, hiszen teli volt földdel a szám. Azt akartam, hogy menj, vagy inkább menekülj, ne fulladj meg itt velem együtt, hogy legalább te maradj meg, mert mi lesz a gyerekekkel. És ahogy toltalak magam előtt, egyszer csak ott álltunk a bejárati ajtó előtt, te már a kabátodat vetted, és eltűntél, mint aki otthon sem volt.

Carlos ZGZ, flickr.com

Hosszú percekig álltam ott, vagy órákig, nem is tudom, addig, míg megjöttek a gyerekek. Nem gondoltam semmire. Nem volt rossz, de jó sem. Nem is volt.

Bementünk, leültünk enni, akkor vettem észre, hogy csak háromnak terítettem.

Kérdezték, mikor jössz, mondtam, hogy nem itthon vacsorázol, ők meg csak néztek rám, ahogy én is rád kevéssel azelőtt, és ettük a szívpörköltet, ettem én is. Homokíze volt.

kép | Mark & Andrea Busse, flickr.com